

Ο ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ ΠΡΟΕΞΗΡΞΕ ΘΕΙΑΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ ΕΙΣ ΝΑΖΑΡΕΤ.

Τήν Κυριακὴν, 10^η / 23^η Ὀκτωβρίου 2011, ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατὴρ ἡμῶν καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος προεξήρξε τῆς θείας Λειτουργίας εἰς τὸ Ἱερόν Προσκύνημα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου εἰς τὴν Ναζαρέτ. Τῆς θείας Λειτουργίας ταύτης προεξήρξε ὁ Μακαριώτατος, ἀνταποκρινόμενος εἰς πρόσκλησιν τῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς καὶ τῆς Ἀντιπροσωπευτικῆς Συνελεύσεως τῆς Ἑλληνορθοδόξου Ἀρβοφώνου Κοινότητος τοῦ Πατριαρχείου εἰς Ναζαρέτ ἐπὶ τῇ ἐπανεκλογῇ αὐτῶν.

Μετά τοῦ Μακαριωτάτου συνελειτούργησαν ὁ Ἱερώτατος Μητροπολίτης Ναζαρέτ κ. Κυριακός, ὁ Ἱερώτατος Μητροπολίτης Καπιτωλιάδος κ. Ἡσύχιος, ὁ Γέρων Ἀρχιγραμματεὺς Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Κωνσταντίνης κ. Ἀρίσταρχος καὶ ὁ παρεπιδημῶν ἐκ Γαλλίας Ἀρχιεπίσκοπος Κομάνων τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου κ. Γαβριήλ, ὁ Ἀγιοταφίτης Ἀρχιμανδρίτης ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Τιμίου Σταυροῦ π. Κλαύδιος, ὁ Ἀγιοταφίτης ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Θαβωρίου Ὁρους Ἀρχιμανδρίτης π. Ἰλαρίων, ὁ Προϊστάμενος τῆς ἐν Γενέυῃ Ρωσικῆς Ἐκκλησίας Ἀρχιμανδρίτης π. Ἀδριανός, οἱ ἱερεῖς τοῦ Προσκυνηματος τῆς Ναζαρέτ καὶ τινες ἱερεῖς τῶν ὁμόρων αὐτῆς κωμῶν.

Εἰς τὸ ἄθρόως ἐν εὐλαβείᾳ καὶ κατανύξει παρακολουθῆσαν τὴν θείαν Λειτουργίαν ἐκκλησίασμα ὁ Μακαριώτατος ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον ἑλληνιστί ὥς ἔπεται :

«Ἀρκεῖ σοι ἡ χάρις μου, ἡ γὰρ δύναμίς μου ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται. Ὡδιστα οὖν μᾶλλον καυχῆσομαι ἐν ταῖς ἀσθενείαις μου, ἵνα ἐπισκηνώσῃ ἐπ' ἐμέ ἡ δύναμις τοῦ Χριστοῦ», ὁμολογεῖ ὁ ἀπόστολος τῶν Ἑθνῶν μέγας Παῦλος, (Β' Κορ. 12,7).

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ ἐπισκιάσασα τὴν Θεοτόκον καὶ Μητέρα τοῦ Θεοῦ δύναμις συνήγαγε πάντας ἡμᾶς, κληρὸν καὶ λαόν εἰς τὴν δοξολογικὴν καὶ εὐχαριστιακὴν σύναξιν ἐπὶ τῇ ἀγαθῇ εὐκαιρίᾳ τοῦ ἐκ νέου καὶ καθ' ὅλα νομίμως ἀναδειχθέντος Ἐκκλησιαστικοῦ τε καὶ Κοινοτικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ναζαρέτ.

Ἡ Ἐκκλησία, οὗσα τὸ σῶμα τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ, ἀποτελεῖ πραγματικότητα ἀναντίρρητον ἐντός τῆς ἀνθρωπίνης ἱστορίας, πραγματικότητα, τὴν ὁποίαν οὐδεὶς ἠδυνήθη καὶ οὐδεὶς δύναται νὰ ἀμφισβητήσῃ. Τῆς πραγματικότητος αὐτῆς μάρτυς ἀψευδὴς εἶναι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐν προκειμένῳ, τὸ παλαίφατον Πατριαρχεῖον τῶν Ἱεροσολύμων.

Ἡ δέ μαρτυρία τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων ἐκπηγάζει ἐκ τῆς ἀποστολικῆς καὶ κηρυγματικῆς σωτηριώδους ἐμπειρίας τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, καθ' ἣν τοῦ ἐδόθη σκόλοψ τῇ σαρκί, ἵνα μὴ ὑπεραίρηται, (Β' Κορ. 12,7). Καὶ ὁμολογεῖ ὁ ἴδιος: «Ὑπὲρ τούτου τρίς τὸν Κύριον παρεκάλεσα, ἵνα ἀποστῇ ἀπ' ἐμοῦ. Καὶ εἴρηκέ μοι. Ἀρκεῖ σοι ἡ Χάρις μου, ἡ γὰρ δύναμίς μου ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται», (Β' Κορ. 12,9).

Τὸν σκόλοπα τοῦτον «τῇ σαρκί» φέρομεν καὶ ἡμεῖς, οἱ ἐλέω Θεοῦ κατασταθέντες

ἱερουργοί καί διάκονοι τῆς ἐν Χριστῷ ἀποστολικῆς διαδοχῆς Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου. Λέγομεν δέ τοῦτο, διότι ἡμεῖς ὡς ἄνθρωποι σάρκα φοροῦντες καί τόν κόσμον οἰκοῦντες, οὐδέν ποιοῦμεν ἀφ' ἑαυτῶν, ἀλλά καί οὐδέν δυνάμεθα ποιῆσαι ἄνευ τῆς θείας Χάριτος καί δυνάμεως, ἡ ὁποία τελειοῦται ἐν τῇ ἀσθενείᾳ ἡμῶν. Αὐτήν ἀκριβῶς τήν δύναμιν ὑπεσχέθη εἰς τούς μαθητάς καί ἀποστόλους ὁ θεῖος τῆς Ἐκκλησίας δομῆτωρ λέγων: «ἀλλά λήψεσθε δύναμιν ἐπελθόντος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐφ' ὑμᾶς καί ἔσεσθέ μοι μάρτυρες ἐν τε Ἱερουσαλὴμ καί ἐν πάσῃ Ἰουδαίᾳ καί Σαμαρείᾳ καί ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς», (Πράξ. 1,8).

Ναί, ἀγαπητοί μου, ἡ τοῦ Χριστοῦ παρουσία, δηλονότι ἡ ζῶσα Χριστιανική μαρτυρία ἐν τῇ ἀγίᾳ Γῇ διὰ μέσου τῆς Ἐκκλησίας, εἶναι ἔργον τῆς δυνάμεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τοῦ ἐπελθόντος εἰς τούς ἔχοντας τό μυστήριον τῆς πίστεως «εἰς Χριστόν ἐσταυρωμένον καί ἀναστάντα ἐν καθαρᾷ συνειδήσει», ὡς λέγει ὁ σοφός Παῦλος, (Α΄ Τιμ. 3,9).

Μέ ἄλλα λόγια, ἀγαπητοί μου, δέν ἀρκεῖ ἡ διὰ χειλέων μόνον ὁμολογία τοῦ ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ: «Οὐ πᾶς ὁ λέγων μοι Κύριε, Κύριε εἰσελεύσεται εἰς τήν βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν, ἀλλ' ὁ ποιῶν τό θέλημα τοῦ Πατρός μου τοῦ ἐν Οὐρανοῖς», λέγει ὁ Χριστός, ἐπικαλούμενος τούς λόγους τοῦ Προφήτου Ἡσαΐου: «Υποκριταί, καλῶς προεφήτευσεν περί ὑμῶν Ἡσαΐας λέγων: ἐγγίζει μοι ὁ λαός οὗτος τῷ στόματι αὐτῶν καί τοῖς χείλεσι μέ τιμᾷ, ἡ δέ καρδιά αὐτῶν πόρρω ἀπέχει ἀπ' ἐμοῦ», (Ματθ. 15,8).

Εἶναι καιρός, ἀγαπητοί μου, τοῦ ἀνανῆψαι. Καιρός δηλαδή νά ἔλθωμεν εἰς ἑαυτόν, διότι ζῶμεν, ὡς μᾶς ὑπενθυμίζει ὁ θεῖος Παῦλος, εἰς καιρούς χαλεπούς, (Β΄ Τιμ. 3,1), κατὰ τούς ὁποίους, «ἔσσονται γάρ οἱ ἄνθρωποι φίλαντοι, φιλάργυροι, ἀλαζόνες, ὑπερήφανοι, βλάσφημοι, γονεῦσι ἀπειθεῖς, ἀχάριστοι, φιλήδονοι μᾶλλον ἢ φιλόθεοι, ἔχοντες μόρφωσιν εὐσεβείας, τήν δέ δύναμιν αὐτῆς ἡρνημένοι», (Β΄ Τιμ. 3, 2-5).

Εἶναι καιρός, ἐπαναλαμβάνομεν ἀγαπητοί μου, νά ἀνοίξωμεν τάς καρδίας μας, διὰ νά δεχθῶμεν τήν θείαν ἑλλαμψιν «πρός φωτισμόν τῆς γνώσεως τῆς δόξης τοῦ θεοῦ ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ», (Β΄ Κορ. 4,6). Ἔχομεν δέ τόν θησαυρόν τῆς φωτιστικῆς καί ἐνδόξου αὐτῆς γνώσεως, ὡς λέγει ὁ θεῖος Παῦλος, μέσα εἰς τά σώματά μας, τά εὐθραυστα καί χωμάτινα, διὰ νά ἀποδεικνύηται ὅτι τό ὑπερβολικόν μεγαλεῖον τῆς δυνάμεώς μας, ἡ ὁποία ὑπερνικᾷ τά ἐμπόδια καί τούς κινδύνους εἶναι τοῦ θεοῦ καί δέν προέρχεται ἀπό ἡμᾶς, τούς ἀσθενεῖς καί ἀδυνάτους: «ἔχομεν δέ τούς θησαυρούς τούτους ἐν ὀστροκίνοις σκεύεσιν, ἵνα ἡ ὑπερβολή τῆς δυνάμεως ᾗ τοῦ θεοῦ καί μή ἐξ ἡμῶν», (Β΄ Κορ. 4,7).

Τό δέ ὀστράκινον σκεῦος, τό ὁποῖον περιέχει τόν ἀνεκτίμητον τοῦτον θεῖον θησαυρόν εἶναι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Εἰς τήν ἰδιάζουσιν δέ κοινωνικοπολιτικήν κατάστασιν τῶν Χριστιανῶν τῆς Μέσης Ἀνατολῆς καί δὴ τῆς Ἁγίας Γῆς εἶναι τό Πατριαρχεῖον τῶν Ἱεροσολύμων, δηλαδή ἡ Ἐκκλησία τῶν σεπτῶν μαρτυρίων (Προσκυνημάτων) τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου ἐν Ναζαρέτ, τῆς Γεννήσεως ἐν Βηθλεὲμ καί τοῦ Σταυροῦ καί τῆς Ἀναστάσεως εἰς Ἱερουσαλὴμ, τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

«Ἴδού λοιπόν δὴ τί καλόν ἢ τί τερπνόν, ἄλλ' ἢ τό κατοικεῖν ἀδελφούς ἐπὶ τό αὐτό», (Ψαλμ. 132,1). Ἴδού, λοιπόν, ψάλλει ὁ Προφήτης Δαβίδ, τί ὠραιότερον καί τί τερπνότερον ὑπάρχει, παρά νά κατοικοῦν ἀδελφοί ὁμοῦ ἐν ὁμονοίᾳ: «Οὐ δεσμούμενοι φύσεως σχέσει, ἀλλά πίστεως τρόπῳ, οὐ φύσεως ἀκολουθία, ἀλλά

πίστεως ένώσει τῇ δυνάμει τοῦ Ἁγίου Πνεύματος», κατά τόν ὕμνωδόν τῆς Ἐκκλησίας.

Τόν θησαυρόν τῆς θείας δυνάμεως, τῆς έν ἀσθενείᾳ τελειουμένης κατέχοντες, δόξαν καί εὐχαριστίαν ἀναπέμψωμεν τῷ Υἱῷ τοῦ Θεοῦ καί Πατρός ἡμῶν καί τῷ Υἱῷ τῆς Παρθένου Μαρίας, Κυρίῳ δέ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἀμήν».

καί ἀραβιστί ὡς ἔπεται: (ἰδ. ἠλεκτρονικόν σύνδεσμον <https://en.jerusalem-patriarchate.info/ar/2011/10/23/721/>)

Μετά τήν θείαν Λειτουργίαν ἐπηκολούθησε δεξίωσις μετ' ἀναψυκτικῶν εἰς τήν παρακειμένην τῷ προσκυνήματι αἵθουσαν, μετ' αὐτήν δέ γεῦμα εἰς τό ἐστιατόριον τοῦ YMCA, παρατεθέν ὑπό τῶν ἐκπροσώπων τῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς καί τῆς Ἀντιπροσωπευτικῆς Συνελεύσεως τῆς Ναζαρέτ.

Εἰς τάς έν τῇ αἰθούσῃ τῆς δεξιώσεως προσφωνήσεις ἐτονίσθη ἐκατέρωθεν ἡ σημασία τῆς συνεχίσεως τῆς στενῆς πνευματικῆς συνεργασίας Πατριαρχείου καί ποιμνίου, ἡ συνέχισις τῶν συναφθεισῶν συμφωνιῶν διά τήν ἀνέγερσιν τοῦ εἰς τό Κτῆμα τοῦ Κάσρ-Ἰλ-Μουτράν Ἐκκλησίας καί σχολείου καί ἡ πρόθεσις τοῦ Μακαριωτάτου νά ἀνεγείρῃ νέον κωδωνοστάσιον τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ διά δωρεᾶς εὐσεβοῦς προσκυνητοῦ ἐξ Ἑλλάδος καί νά ἀνταποκριθῇ διά τήν έν τῷ μέτρῳ τοῦ δυνατοῦ ἀναπλήρῳσιν τῶν ἐλλειπόντων.

Ἡ προσφώνησις τοῦ Μακαριωτάτου εἰς τήν αἵθουσαν τῆς δεξιώσεως ἔχει ὡς ἔπεται:

«Καί τά νῦν παρατίθεμαι ὑμᾶς ἀδελφοί, τῷ θείῳ λόγῳ τῆς χάριτος αὐτοῦ, τῷ δυναμένῳ ἐποικοδομῆσαι καί δοῦναι ὑμῖν κληρονομίαν έν τοῖς ἡγιασμένοις ... ἀργυρίου ἢ χρυσοῦ ἢ ἱματισμοῦ οὐδενός ἐπεθύμησα», (Πραξ. 20, 32-33).

Ἰερώτατε Μητροπολίτα Ναζαρέτ καί έν Χριστῷ ἀδελφέ, κ. Κυριακέ.

Ἐκλελεγμένε Πρόεδρε τοῦ Κοινοτικοῦ Συμβουλίου Ναζαρέτ, Dr. Azmi Hakim καί ἀξιότιμα μέλη αὐτοῦ,

Ἀγαπητοί ἀδελφοί,

Μέ τούς ἀνωτέρω Παυλείους λόγους χαιρετίζομεν ὑμᾶς καί έν ταυτῷ συγχαίρομεν μεθ' ὑμῶν ἐπί τῇ καθ' ὅλα νομίμῳ ἐπανεκλογῇ καί ἐγκαταστάσει ὑμῶν ὡς τοῦ Προέδρου τοῦ Κοινοτικοῦ Συμβουλίου τοῦ έν Ναζαρέτ χριστεπωνύμου Ἑλληνορθοδόξου πληρώματος ἡμῶν.

Ἐπικαλούμεθα τούς λόγους τοῦ σοφοῦ Παύλου, διότι οὗτος προτρέπει ἡμᾶς ὅτι δεῖ «χαίρειν μετά χαιρόντων», (Ρωμ. 12,15).

Μάλιστα δέ κατά τήν ὑπό τοῦ Χριστεπωνύμου πληρώματος τῆς Κοινότητος ἡμῶν ἀνατεθείσης ὑμῖν φροντίδος καί μερίμνης αὐτῆς διά τῆς ψήφου ἐμπιστοσύνης τῶν πιστῶν μελῶν αὐτῆς.

Κύριε Πρόεδρε,

ἀναλαμβάνετε τά ἡνία τῆς σεβαστῆς ἡμῶν Κοινότητος εἰς καιρούς λίαν χαλεπούς, ἀλλά καί εὐπροσδέκτους κατά Παῦλον. Χαλεπούς μέν, ἔνεκεν τῶν ἀπροβλέπτων καί μᾶλλον ἀπειλητικῶν κοινωνικοπολιτικῶν ἐξελίξεων, τῶν διαδραματιζομένων έν τῇ

Μέση Ἀνατολῇ καί δὴ ἐν τῇ περιοχῇ ἡμῶν. Εὐπροσδέκτους δέ, ἔνεκεν τῆς σφυρηλατουμένης ἐνότητος κλήρου τε καί λαοῦ, Κοινότητος καί Πατριαρχείου. Λέγομεν δέ τοῦτο, διότι ἀπεδείχθη περίτρανα ὅτι ἡ ἐνότης τοῦ Χριστεπωνύμου ποιμνίου μετὰ τῆς πνευματικῆς ἅμα δέ καί ἐκκλησιαστικῆς ἀναφορᾶς αὐτοῦ εἶναι ἀπόρροια τῆς ἄχρι τοῦδε ἀγαστῆς καί ἁρμονικῆς συνεργασίας, βασιζομένης ἐπὶ τοῦ διαλόγου τῆς ἐν Χριστῷ ἀγάπης καί ἀληθείας.

Οὐχ ἦττον δέ καί ἐπὶ τῆς ἐντολῆς τοῦ Κυρίου λέγοντος, «ὅς ἐάν θέλῃ ἐν ὑμῖν εἶναι πρῶτος, ἔσται ὑμῶν δοῦλος, ὥσπερ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἦλθε διακονηθῆναι, ἀλλὰ διακονῆσαι καί δοῦναι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ λύτρον ἀντί πολλῶν», (Ματθ. 20, 27-28).

Ἐπ' οὐδενὶ ἀμφιβάλλομεν ὅτι ὁ ἐχθρὸς τῆς Ἐκκλησίας καί συνεπῶς ὁ ἐχθρὸς τῆς ὁμονοίας καί τῆς ἐνότητος αὐτῆς, δηλονότι ὁ ἀντίδικος διάβολος, «ὥς λέων ὠρυόμενος περιπατεῖ ζητῶν τίνα καταπίῃ», (Α΄ Πέτρ. 5-8).

Οὐ φοβούμεθα οὐδέ πτοούμεθα, διότι ἔχομεν ἀρχηγόν τῆς πίστεως ἡμῶν τὸν νικητὴν τοῦ θανάτου, τὸν σταυρωθέντα καί ἀναστάντα Χριστόν, ἐπὶ τὸν Ὅποιον ἐπιρρίπτομεν πᾶσαν τὴν μέριμναν ἡμῶν, «ὅτι Αὐτῷ μέλλει περὶ ἡμῶν», (Πέτρ. 5,8).

Κατακλείομεν τὴν προσλαλίαν ἡμῶν διὰ τῶν λόγων τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου, λέγοντος: «ἀντίστητε τῷ ἀντιδίκῳ διαβόλῳ στερεοί τῆς πίστεως, εἰδότες τὰ αὐτὰ τῶν παθημάτων τῇ ἐν κόσμῳ ὑμῶν ἀδελφότητι ἐπιτελεῖσθαι». Ἀναλυτικώτερον εἶπεῖν: Πρὸς τὸν ἀντίπαλον τοῦτον ἀντιστάθητε, στηριγμένοι στερεοί εἰς τὴν πίστιν, παρηγορούμενοι ἀπὸ τὴν γνῶσιν, ὅτι τὰ ἴδια ἀκριβῶς παθήματα γίνονται ἐφ' ὅλους τοὺς ἐν Χριστῷ ἀδελφούς, πού εἶναι διεσπαρμένοι μέσα εἰς τὸν μακρὰν τοῦ Θεοῦ κόσμον.

Ἐπὶ δέ τούτοις, ἐπικαλούμενοι τὰς Πατρικὰς καί Πατριαρχικὰς ἡμῶν εὐχὰς καί εὐλογίας, εὐχόμεθα ὑμῖν, Κύριε Πρόεδρε, καί τοῖς εὐσεβεῖς συνεργάταις ὑμῶν τὴν χάριν τοῦ Παναγίου Τάφου καί τοῦ Ἱεροῦ Προσκυνήματος τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς ἀειπαρθένου καί ὑπερευλογημένης Θεοτόκου Μαρίας ὑπὲρ εὐοδώσεως τῶν νέων ὑψηλῶν ὑμῶν καθηκόντων.

Συγχαρητήρια καί καλὴν ἐπιτυχίαν. Ἀμήν».

Ἡ προσφώνησις τοῦ Προέδρου τῆς Διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς κ. Ἀζμη Χακὴμ ἔχει ἀραβιστί ὡς ἔπεται: (ἰδ. ἠλεκτρονικὸν σύνδεσμον <https://en.jerusalem-patriarchate.info/ar/2011/10/23/717/>)

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.

ngg_shortcode_0_placeholder